

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ

ΤΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

ΟΤΑΝ ο Πέτερ μπήκε στο σαλόνι και είδε τη γυναίκα του να στέκεται μπροστά στο παράθυρο, με το μέτωπο στα τζάμια, στάθηκε σαοτισμένος, σαν να είχε γίνει κάποιο θαύμα στη ζωή τους. Η Τζοάν δεν ήταν από τις γυναίκες που κάνουν όνειρα, που αγαπούν τους ρεμβασμούς. Εκείνος ωστόσο ήταν τρυφερός κι' αισθηματικός, όσο λίγοι άνδρες κι' έτσι υπέφερε κάθε τόσο από την αδιαφορία και την ψυχρότητα της γυναίκας του.

Κύτταξε για μιὰ στιγμή το λυγρό κορμί της, τους μισό-γυμνους ώμους της, τ' άφθονα χρυσά μαλλιά της, που ξεφγγαν μέσα στο ήμίφως του σαλονιού κι' έπειτα διστακτικά προχώρησε κοντά της. Η Τζοάν όμως δεν τον κατάλαβε και δεν γύρισε το κεφάλι της παρά μονάχα όταν άκουσε τ' όνομά της. Μά το πρόσωπό της που ήταν πάντα ροδαλό, είχε τώρα μιὰ νεκρική χλωμάδα.

— Τί έχεις, Τζοάν; τή ρώτησε ο Πέτερ ανήσυχος.

— Έλαβα σήμερα ένα γράμμα, του άπάντησε. Ο Τζίμμου είνε άρρωστος θαρειά... δεν υπάρχει πειά καμμιά έλπίδα...

Η φωνή της ήταν παγερή, αδιάφορη. Ο Πέτερ τήν κύτταξε με γουρλωμένα μάτια κι' ανατρίχιασε.

Ο Τζίμμου ήταν ο πρώτος άνδρας που είχε αγαπήσει στη ζωή της. Ο έρωσ τους ήταν τόσο όμορφος, τόσο εύθυμος, τόσο τρελλός, ώστε όλοι οι φίλοι τους γελοούσαν και τους ζήλευαν. Ο Τζίμμου κ' η Τζοάν σέ λίγο άρραβωνιάστηκαν. Μά ύστερ' από λίγο καιρό, στις παραμονές του γάμου τους, εκείνη έμαθε πώς τήν άπατούσε με άλλες γυναίκες. Τρελλή από τήν άπελπισία της τότε ζήτησε να θρή μιὰ άπόδειξι τής ένοχής του. Κ' η άπόδειξις αυτή, ένα τρυφερό γράμμα του Τζίμμου σέ μιὰ φίλη της, έπεσε στα χέρια της, λίγη ώρα πριν από το γάμο της. Η Τζοάν τότε, έτσι όπως ήταν με το νυφικό της, έφυγε κρυφά από το παράθυρο με τήν βοήθεια ενός συγγενούς της. Οι γονείς της, που ήθελαν τόν Τζίμμου για γαμπρό, τήν άνακάλυψαν ύστερ' έπίο λίγο καιρό στο σπίτι μιās θείας της, στη Βοστώνη. Γύρισε λοιπόν στη Νέα Υόρκη κ' ύστερ' από ένα χρόνο παντρεύτηκε τόν Πέτερ Κέλλυ. "Ήξερε ωστόσο ότι ο Τζίμμου, παρ' όλες τις τρέλλες του, τήν αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα, μά η Τζοάν δεν μπορούσε πειά να συγχωρέσει τις ψευτιές του, τις κοροϊδιές του, τήν ταπεινώσί της. Κι' έτσι για να τόν θασανίση, πήρε τήν άπόφασινά να παντρευτή έναν άλλο.

Από τότε είχαν περάσει μερικά χρόνια. Η φίλες της Τζοάν έλεγαν πώς παρ' όλη τή συμφορά της, είχε σταθή τυχερή. Ο Πέτερ ήταν πολύ συμπαθητικός και τήν αγαπούσε περισσότερο από τόν Τζίμμου.

Η άρμονία της συζυγικής ζωής τους προκαλούσε τή ζήλεια του κόσμου. Μά η ζήλεια αυτή δεν τούς πειραζε, γιατί δεν είχαν πολλές σχέσεις. Ταξίδευαν πολύ κ' είχαν τή συνήθεια να κάθωνται ως το φθινόπωρο στην έξοχική βίλλα τους, σ' ένα άνθισμένο κι' άριστοκρατικό προάστειο τής Νέας Υόρκης. Η Τζοάν είχε ξεχάσει τά περασμένα. Δεν θυμόταν πειά ότι είχε αγαπήσει τρελλά έναν άλλο άντρα κι' ότι ο άντρας αυτός ζούσε κοντά τους, στην ίδια πόλι, στο ίδιο προάστειο.

Ή είδησις όμως της άρρώστειας του Τζίμμου τήν συγκλόνησε. Ήταν μοιραίο.

— Και τώρα θ' αρχίση πάλινά τόν συλλογίζεσαι... σκέφθηκε άμέσως ο Πέτερ.

Δέν ήξερε λοιπόν τί στάσινά να κρατήση. Νά τής πη μερικά παρηγορητικά λόγια; Θά γινόταν γελοίος. Ν' αδιαφορήση; Μπορούσε να προκαλέση τόν μίσος της.

Εκείνη ωστόσο τόν κύτταξε με τόν ψυχρό βλέμμα της και με τήν ίδια αδιάφορη φωνή εξακολούθησε:

— Πριν πεθάνη, θέλει να με δη, για να με άποχαιρετήση. Μου φαίνεται πώς τόν καθήκον μου είνε να πάω κοντά του, για να έκπληρώσω έτσι τήν τελευταία του έπιθυμία... Μά, με τήν άδειά σου, έννοείται...

Ο Πέτερ έννοιωσε τή ζήλεια να του σφίγγη τήν καρδιά και σαοτισμένος σωριάστηκε σέ μιὰ πολυθρόνα. Η Τζοάν πότε τόν πλησίασε, τόν φίλησε στα μάτια και του χάιδεψε με άργες και ήρεμες κινήσεις τά μαλλιά. Η τόση άπάθεια, η τόση της ψυχραιμία, τόν έκανε να πάρη άμέσως μιὰ γρήγορη άπόφασιν.

— Ναι, πρέπει να πās, τής ειπε. Θά σε συνοδεύσω έγω ο ίδιος και θα σε περιμένω κάτω, στο αυτοκίνητο...

— Πηγαίνω γρήγορα να έτοιμασθώ, του άπάντησε με άπλότητα η Τζοάν.

Βγήκε λοιπόν από τόν σαλόνι και ξαναγύρισε ύστερ' από λίγα λεπτά.

Ο Πέτερ πρόσεξε με χαρά ότι είχε ντυθῆ με μεγάλη άπλότητα...

Σιωπηλοί κατέβηκαν τή σκάλα κι' έπειτα ούτε και μέσα στο αυτοκίνητο ειπαν τίποτε ο ένας του άλλου. Τόν πρόσωπο της Τζοάν ωστόσο ήταν πάντα κατάχλωμο. Μά είχε μιὰ ψυχραιμία που τόν παραξένευε. Πριν κατεβῆ από τόν αυτοκίνητο, του έσφιξε με τρυφερότητα τόν χέρι, σαν να είχε ανάγκη αυτός από παρηγοριά κι' από θάρρος.

Ο Πέτερ άπόμεινε μόνος με τις σκέψεις του. Σέ λίγο θα ξαναγύριζαν στην όμορφη βίλλα τους και θα ζούσαν πάλινά εύτυχισμένοι. Μήπως όμως η Τζοάν άλλαζε ξαφνικά; Μήπως η λύπη της για τόν νεκρό που ήταν ο πρώτος της έρωσ, κατέστρεφε τήν εύτυχία τους; "Όχι! Αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να τόν άνεχθῆ!

Μά πιδό μαρτυρική του ήταν η σκέψη ότι η Τζοάν θα γύριζε σέ λίγο κοντά του με τά μάτια γεμάτα δάκρυα...

Κατάχλωμος, με τόν κεφάλινά προς τά πίσω, ο Πέτερ προσπαθούσε να συνηθίση σ' αυτήν τήν ιδέα. "Ε, βέβαια, θα έκλαιγε η Τζοάν, μά ήταν λόγος να θασανίζεται έτσι; Μήπως όλες η γυναίκες δεν κλαίνε από συμπόνια άκόμη και για τόν θάνατο ενός άγνωστου; Ναι, ήταν βέβαιος πώς είχε ύπερνήκησει τήν τρελλή ζήλεια του. Κι' όταν η Τζοάν βγήκε από τόν σπίτι του Τζίμμου, άνοιξε τήν πόρτα του αυτοκινήτου, τήν έπιασε τρυφερά με τά δυό του χέρια και τήν βοήθησε να καθίση δίπλα του. Έπειτα έσκυψε και κύτταξε τόν πρόσωπό της. Κατάπληκτος τότε είδε ότι τόν πρόσωπό της είχε μιὰ παγερή άπάθεια. Τά μάτια της ήσαν στεγνά κι' άστραφταν από μιὰ παράξενη λάμψιν.

— Λοιπόν;... ψιθύρισε.

— Θά πεθάνη πριν νυχτώση!... του άπάντησε η Τζοάν με τήν αδιάφορη

Ή Τζοάν λίγη ώρα πριν από τόν γάμο της έφυγε κρυφά από τόν παράθυρο...

φωνή της.

— Τοῦ... μίλησες; τὴν ξαναρώτησε ἐκεῖνος μὲ κάποιο διασταγμό.

— "Ὅχι. Μὰ οὔτε κι' ἐκεῖνος μοῦ μίλησε. Μοῦ ἔσφιξε μόνο τὸ χέρι καὶ δὲν ξέρω κιόλας ἂν μὲ γνώρισε. Ὑπέφερε πάρα πολὺ. Κοντὰ του ἦταν ἡ μητέρα του. Ἡ νοσοκόμος ὅμως δὲν μὲ ἄφησε νὰ μείνω οὔτε μιὰ στιγμή...

"Ἐπειτα σῶπασε καὶ θέλοντας ν' ἀλλάξει κουβέντα, τὸν ρώτησε:

— Σ' ἔκανα νὰ περιμένης, ἔ; Βιάσθηκα τόσο γιὰ νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ σου!...

Μὰ ὁ Πέτερ ἔβλεπε στὰ στεγνὰ καὶ κρύα μάτια της πὺς συλλογιζόταν ἄλλα πράγματα. Τὶ σκληρὰ πού ἦσαν αὐτὰ τὰ μάτια! "Ὅ,τι εἶχε ὑποφέρει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἦταν τίποτε, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο πού τὸν βασάνιζε τώρα. Ναι, γιὰ τὴν ἡ Τζοάν δὲν ἔκλαιγε;

Κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμα κι' ὁ πιὸ ξένος, θὰ συνεκινεῖτο μπροστὰ σ' ἕναν ἐτοιμοθάνατο. Κι' ὅμως ἡ Τζοάν δὲν εἶχε συγκινηθῆ. Ἡ δὲν ἠθελε διόλου νὰ συγκινηθῆ. Μήπως ἡ καρδιά της εἶχε γίνει σκληρὴ σὰν πέτρα, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶχε ἀκόμη συγχωρήσει; Καὶ γιὰ τὴν δὲν τὸν συγχωροῦσε;

"Ἔτσι, ξαφνικὰ, δισαίσθησε μὲ μιὰ σκληρὴ βεβαιότητα τί ἐκύτταζαν τὰ παγερὰ μάτια της Τζοάν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔδοκίμασε τὴν πρώτη ἀπογοήτευσί καὶ πού θὰ κύτταζαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὡς τὴν τελευταία στιγμή, πού θὰ ἔκλειναν ἀπὸ τὸν θάνατο: Τὸν Τζίμμου στὴν ἀγκαλιά μιᾶς ἄλλης γυναίκας!...

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μεγάλο, τὸ ἀδυσώπητο μῖσος της, ἔδειχνε καθαρὰ πόσο μεγάλος, πόσο παράφορος ἦταν ὁ ἔρωσ της.

Κι' ὁ πόνος τοῦ Πέτερ ἦταν τώρα πιὸ σκληρὸς ἀπ' ὅ,τι θὰ ἦταν, ἂν ἡ Τζοάν ἔμενε κλαίγοντας στὸ προσκέφαλο τοῦ Τζίμμου. Κι' ἄξαφνα τὸν ἔπιασε μιὰ ἀπερίγραπτη λύσσα καὶ μὲ τὰ χέρια του πού ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ ἐγκλήματος, ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τὴν πνίξη, ἄρπαξε τὴν Τζοάν, τὴν γυναῖκα πού ἀγαποῦσε καὶ πού ἦταν γι' αὐτὸν ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ὑπῆρχε στὸν κόσμον, καὶ μὲ τὸ πρόσωπο πελιδνὸ ἀπὸ τὴ φρίκη, τῆς φώναξε:

— Μαντεύω τώρα τὸ μυστικὸ σου!... Ὁ ἔρωσ σου μεταμορφώθηκε σὲ μῖσος!... Κι' αὐτὸ τὸ μῖσος σου μοῦ τὸ ἔφερε μέσα στὸ σπῆτι μου καὶ τὸ φύλαξες στὸ στήθος σου, γιὰ τὴν κοντὰ μου ἐνοιώθηκε ὅτι τίποτε δὲν μπορούσε νὰ σὲ κἀνὴν νὰ τὸ ξεχάσης!... Νά, γιὰ τὴν δὲν μ' ἀγάπησες. Γιὰ τὴν ἔξερεις πὺς δὲν μπορούσες νὰ μὲ ἀγαπήσης ποτέ σου!... Μίλησε λοιπὸν καὶ πὺς πὺς δὲν εἶνε ἀλήθεια;

"Ἐνας τραγικὸς στεναγμὸς ξέσκισε τὸ στήθος τῆς Τζοάν.

— Ναι... ψιθύρισε. Μπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι... Μιὰ ψυχὴ πού δηλητηριάστηκε ἀπὸ τὸ μῖσος, δὲν μπορεῖ ἴσως νὰ γιαιτρευτῆ ποτέ!...

Μὰ καθὼς μιλοῦσε ἔτσι, ἔσκυψε στὸ στήθος του κι' ἄξαφνα ὁ Πέτερ ἐνοιώσε πάνω στὰ χέρια του τὰ θερμὰ δάκρυά της...

Καὶ τότε μιὰ συγκίνηση πού τὸν συγκλόνησε γιὰ πρώτη φορὰ, ἔκανε ν' ἀνθίσῃ ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά του. Κατάλαβε πὺς ἡ γυναῖκα αὐτὴ μπορούσε ν' ἀγαπήσῃ ἀκόμα καὶ πὺς τώρα πού ξεχνούσε τὸ μῖσος της, ἔπεφτε ἐρωτευμένη στὴν ἀγκαλιά του!...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν κερδίζει. Τὸ μῖσος ἔφευγε ἀπ' τὴν καρδιά της καὶ τὴν γέμιζε, τὴν πλημμύριζε ὁ ἔρωσ, μὲ τὸ φῶς του καὶ τὴν μεγάλη του καλωσύνη.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κανένα πράγμα δὲν εἶνε ἀκατόρθωτο γιὰ ὅποιον ξέρει νὰ περιμένῃ.

Λαμπρυγιέρ

Καὶ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ζωὴ μοιάζει μὲ τὴν γαλήνια ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, πού ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὴν διαταράξῃ τὸ πέσιμον ἑνὸς φύλλου.

Νέκκερ

Εἶνε τόσο ὠραῖο τὸ δάκρυ στὰ μάτια μιᾶς ὠραίας γυναίκας, ὡστε καὶ ὁ ἔρωσ μόλις τολμᾷ νὰ τὸ σφουγγίσῃ μ' ἕνα φιλί.

Ἡ γυναῖκες διασκεδάζουν περισσότερο μὲ τὰ μισοτήματα πού δημιουργοῦν ἢ ἴδιες στὴ ζωὴ τους, παρά μ' ἐκεῖνα πού διαβάξουν.

Γκωτιέ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΙΟΥ

Τοῦ Σεί Σεναγόν

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΝΟΧΛΟΥΝ

"Ἐνας ἐπισκέπτης, πού λέει μιὰν ἀτέλειωτη ἱστορία, ἐνῶ σὺ βιάζεσαι νὰ πᾶς σὲ μιὰ δουλειά. "Ἄν εἶνε πολὺ γνωστός σου κι' ἔχεις μαζύ του τὸ θάρρος, μπορεῖς νὰ τὸν ξεφορτωθῆς, λέγοντάς του: «Μοῦ τὰ λές καμμιά ἄλλη ὥρα». Μὰ ἐκεῖνοι πού δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς μιλήσης ἔτσι, σοῦ γίνονται ἐκείνη τὴ στιγμή βδελυροί.

— "Ἐνας ἐξορκιστὴς πού τὸν ἐκάλεσες σὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια σου, καὶ σοῦ διαβάξῃ τὰ ξόρκια του μὲ φωνὴ λιπόψυχη σὰ νᾶνε μισοκοιμισμένος.

— Μωρὰ πού κλαῖνε, ἢ σκυλιά πού γαυγίζουν, ὅταν θέλῃς ν' ἀφουγκραστῆς.

— "Ἐνας ἄνθρωπος πού δὲν θέλεις νὰ φανερώσης τὴν παρουσία του, κι' ἀποκοιμήθηκε ἐκεῖ πού τὸν ἔκρυψες καὶ ροχαλίζει δυνατὰ.

— Οἱ ἄνθρωποι πού πηγαίνουν μὲ ἀμάξι πού τρίζει. Οἱ τέτοιοι ἄνθρωποι πρέπει νᾶνε κουφοί. Τοὺς ἀποστρέφομαι. Μὰ ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς (φίλοι ἢ ἀναγνώστῃ) πηγαίνῃ μὲ τέτοιο ἀμάξι, τότε ἀποστρέφομαι τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ἀμαξιοῦ.

— Οἱ ἄνθρωποι πού, ἐνῶ λές μιὰ ἱστορία, πετιοῦνται καὶ σοῦ λένε: «ὦ! τὴν ξέρω, δὲν εἶνε ἔτσι;» καὶ κἀνοῦν μὲν ἀφήγησι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική σου.

— "Ἐνας σκύλος, πού γαυγίζει τὸν ἐρωμένο σου, τὴ στιγμή πού τὸν μπάξῃς κρυφὰ στὸ σπῆτι. "Ἐνα τέτοιο σκυλί πρέπει νὰ τὸ σκοτώνουν.

— "Ἐνας ποντικὸς πού τρέχει παντοῦ. Πολὺ συχαμερὸ πρᾶγμα!

— Παιδιά ποῦρθαν στὸ σπῆτι σου μιὰ μέρα, κατὰ τύχη, τὰ χάιδεψες, κ' ὕστερα πήρανε συνήθεια κι' ἔρχονται κάθε μέρα καὶ σοῦ πειράζουν τὰ πράγματά σου.

— Κ' οἱ φύλλοι ἀκόμα εἶνε βδελυρὰ πράγματα, ἄμα χοροπηδοῦν κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα σου, σὰ νὰ θέλουν νὰ σοῦ τ' ἀνασηκώσουν.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΟΥΝΕ

— Σπουργίτες πού ταγίζουν τὰ μικρά τους.

— Νὰ περνᾷς κοντὰ ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου διασκεδάζουνε μικρὰ παιδιά.

— Νὰ βλέπῃς τὸν κινεζικὸ (μετάλλινον) καθρέφτη σου πὺς ἀρχίζει νὰ θαμπώνῃ.

— "Ἐνας ὠραῖος ἄντρας πού στέκεται μὲ τ' ἀμάξι του ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σου, γιὰ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸ δρόμο.

— Μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη, ὅπου περιμένεις κάποιον: ἢ βροχὴ, οἱ κρότοι πού προξενεῖ ὁ ἄνεμος, ὅλα αὐτὰ δίνουν στὴν καρδιά σου κάθε στιγμή ἕνα χτύπο.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΜΙΑ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΘΥΜΗΣΙ ΤΩΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ

— Ξεραμένες ἀγριομολόχες, πού τις θωροῦσες στὰ μαλλιά της τὴν περασμένη γιορτὴ τοῦ Κάμο.

— Μιὰ βροχερὴ καὶ πληχτικὴ μέρα, νὰ θρίσκῃς στὸ μπαούλο σου τὰ γράμματα τοῦ προσώπου πού μιὰ φορὰ πολὺ ἀγαποῦσες.

— Νὰ θρίσκῃς, λησμονημένη στὸ θάθος τοῦ νταλαπιοῦ σου, τὴν τελευταία σου κούκλα.

— Μιὰ βεντάλια τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ, μὲ κάποιο αἰσθηματικὸ τετράστιχο πάνω, πού τῷγραψε κάποιο πρόσωπο, πού παρ' ὀλίγο νὰ τ' ἀγαπήσῃς.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ἕνα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκια 7, Ἀθῆναι.

